

Alkunäytös

e putosi läpi lumisen katon. Kulmahuoneiston kauniiseen lasitiilikattoon tuli tähdenmuotoinen reikä, ja lattialle kierähti pieni mustaksi korventunut taivaankappale. Oli täsmälleen keskiyö ja näytti siltä, että yötaivaalla tanssivat revontulet olisivat tavoitelleet tähteä takaisin itselleen loimuavilla sormenpäillään. Petäjäisen parven lattialla lojui lasinsirpaleita ja viisisakarainen tähti, jonka sisään piiloutui miltei näkymätön kissansilmäinen kaasusumu. Hetken kuluttua tähden viereen ilmestyivät yöpuvun helma ja paljaat varpaat.

”Katso, se on oikea tähti, joka putosi huoneeseemme taivaalta”, pieni tyttö kuiskasi.

Tytöllä oli kauniit kullankeltaiset hiukset ja pitkät hoikat sormet, joilla hän poimi tähden käteensä. Huoneen toiselta puolelta kuului haukotus, ja pian hänen viereensä ilmestyivät pyjamahousujen lahkeet ja toiset paljaat varpaat. Tytön isovelji nappasi tähden siskonsa kädestä. Pojalla oli tuuheat vaaleanruskeat hiukset, jotka olivat sekaisin kuin peikolla, ja uniset harmaansiniset silmät.

”Kuule, ei tämä ole mikään oikea tähti, oikeat tähdet ovat ainakin yhtä suuria kuin aurinko. Tähdet ovat tulipalloja,

jotka ovat vain niin kaukana, että ne näyttävät taivaalla pelkiltä valopisteiltä.”

”Kyllä minä sen tiedän, mutta koska tähti putosi avaruudesta, niin se on aivan yhtä oikea tähti kuin aurinkokin”, pikkusisko väitti.

”Ei se voinut pudota avaruudesta”, poika sanoi, pyyhkäisten tähteä pyjamapaitansa hihalla ja käännellen sitä revontulien vihertävässä valossa. Tähti oli vain pojan kämmenen kokoinen, ja jokainen sen viidestä sakarasta oli erivärinen. Yksi sakara oli punainen, toinen valkoinen, kolmas musta ja neljäs sinivihreä. Viides sakara oli keltainen, ja sen katkenut kärki osoitti kohti tähden keskustaa. Tähden keskustassa oli selkäpuolella pikkuruksia eläinhahmoja ja toisella puolella kuva pallosta, jonka sisällä oli musta ja valkoinen pisarakuvio. Poika käänteli tähteä kämmenellään, mutta heti kun hän irrotti otteensa sakaroista, tähti pyörähti itsepäisesti alkupeiräiseen asentoonsa.

”Musta sakara osoittaa aina kohti pohjoista, joten tämä on vain pelkkä kompassi”, poika sanoi.

”Anna se minulle”, tyttö pyysi ja otti kiinni tähdestä.

Samalla hetkellä, kun hän kosketti tähteä, se lämpeni ja värähti. Molemmat säikähtivät ja irrottivat otteensa tähdestä, jolloin se putosi kolahtaen lattialle.

”Se elää!” tyttö huudahti.

”Eikä elä. Se on kone ja kun se kerran on kone, niin se on suunniteltu jotain tarkoitusta varten. Siinä on varmasti jokin käynnistysnappi, jota pitää painaa”, poika sanoi ja poimi tähden ylös lattialta. Hän pyöritteli sitä kädessään, yritti liikuttaa sen värikkäitä sakaroita ja painella sitä eri kohdista, mutta

Tähtiviskuri

yttö ja poika istuivat hipihiljaa höyhen- ja tekniikkatuoleissaan, odotellen, että laiskiaiskani aloittaisi Aikaplaneetan sadun. Laiskiaiskani oli niin innoissaan, että pärisytti huuliaan kompurakynnellään, joten lasten oli odoteltava purpsahdus, jos toinenkin, ennen kuin se oli valmis aloittamaan tarinansa. Heillä oli nyt hetki aikaa katsella ympärilleen, eikä se hetki hörpsähdellyt hitaasti. Höyhen- ja tekniikkatuoli lennättivät lapsia kelohonkatalon kulmahuoneessa ajatuksen nopeudella, joka oli vain tuhannesosa valonnopeudesta, mutta meno oli silti niin räjähdysmäisen vauhdikasta, että he matkasivat miltei kolmesataa kilometriä yhdessä silmänräpäyksessä. Se oli heidän elämänsä ihmeellisin silmänräpäys.

He olivat toki aiemminkin olleet vauhdikkaalla tuolimatkalla, maantiellä isän maasturin takapenkillä, mutta eivät koskaan lastenhuoneessa. Eikä isän ikivanha maasturi takuulla kulkenut edes sadankolmenkymmenen kilometrin tuntivauhtia, vaikka isä joskus sitä mieltä olikin. He kiersivät ilmassa leijuvaan pienen planeetan ympärillä, ilman turvavöitä, koska mielikuvitusmatkoilla oli aina täydellisen turvallista. Lapset tutkivat pienoisperiaatteita, joka

oli Aikaplaneetan täydellinen kopio pienintä yksityiskoh-
taa myöten, mutta eivät nähneet siitä paljoakaan, koska
se oli verhoutunut untuva- ja palleropilvien taakse. Aika
tuntui miltei pysähtyneen, eikä planeetta jaksanut enää
pidellä tuolikiertolaisia kiertoradallaan. Se linkosi höy-
hen- ja tekniikkatuolin katonrajaan, rikkoutuneen lasitii-
likaton alapuolelle. Lapset yrittivät koskettaa revontulien
vihreitä sormenpäitä, mutta ne karsastivat heidän tuttavallisuuttaan. Revontulet tuuppasivat mielikuvitustuolit viisi-
sakaraisen tähden luo, joka valaisi valoviuhkoillaan pienois-
planeettaa. Tähti välkehti planeetan yläpuolella, satukirjan
ja tietokonesirun pysytellessä yhä planeetan alapuolella. Sen
enempää lapset eivät ehtineetkään katsella ympärilleen, kun
aikamatka oli jo ohi... Ja höyhen- ja tekniikkatuoli laskeutui-
vat huoneen lattialle.

Laiskiaiskanin innostushepuli oli yhtä lailla ohi, ja lasten
ajatuksiin virtasi Aikaplaneetan tikapuumaisia mielikuvi-
tusrihmoja – tuoksuja, ääniä ja maisemia toiselta planeetalta,
jotka olivat yhtä aikaa sekä tuttuja että tuntemattomia. Tyttö
ja poika sulkivat silmänsä ja kuuntelivat laiskiaiskanin ään-
tä, joka loikkasi kelohonkatalon hirsien sisään ja pyörähteli
niiden vuosirenkaissa kuin karusellissa, vaikka äänellä oli
harvemmin tapana niin tehdä. Viisi kierrosta myöhemmin
ääni vaimeni ja muuttui tähtipölyksi. Se aaltoili satukirjan
yläpuolelle värikkäänä energiavirtana ja piiloutui punaisen
monokkelin alle.

Monokkelin suurentavan linssin kääntöpuolella se pal-
jasti todellisen olemuksensa. Laiskiaiskani oli kadonnut ja
sen tilalla oli kissansilmäinen kaasusumu, jolla oli valtavat

Professori

ikaplaneetan historiallisen h-hetken päätyttyä Takaplaneetan aikaportin entropiasaranat murtuivat ja aikaportti avautui. Aikapullistuman näkymättömät palkeet puhalsivat höyhen- ja tekniikkatuolin pienen planeetan myrskyisiin pilvimassoihin, ja pallosalamoiden sähkömagneettiset purkaukset saattelivat ne alas maankamaralle. Höyhen- ja tekniikkatuoli putosivat pyöreään huoneeseen, joka oli pimeä kuin perunakellari. Lapset katsoivat toisiaan, mutta eivät nähneet muuta kuin puhdasta näkymätöntä energiaa. He aistivat Takaplaneetan jokaisella solullaan niin voimakkaasti, etteivät edes pelänneet, vaikka tiesivät laskeutuneensa planeetalle, jota yksikään tähtikartta ei tuntenut.

Silmänräpäystä myöhemmin pyöreään huoneen rauha rikkoutui. Lapset kuulsivat raskaiden askelten jyminää, ja heidän viereensä pysähtyi jättiläiskokoinen mies, jolla oli jalassaan punaiset puukengät. Kengät kuuluivat Professorille, joka mittaili katseellaan maanalaisen perunakellarin tiiliseinää ja kokeili laboratorionsa uutta salaovea. Viisi pitkänpittävää vuotta oli kulunut, ja oli suuren lopputarkastuksen aika. Jos kaikki sujuisi niin kuin Professori oli suunnitellut, Taka-

planeetta muuttuisi Aikaplaneetaksi jo paljon ennen kuin aurinko nostaisi seuraavan kerran plasmanenänsä taivaanrannan yläpuolelle.

Professori suoritti kainalopuksautuksen, jolloin kuului: "Sprutts!" ja perunakellarin salaovi avautui naristen hänen edessään. Salasana ei ollut alkuunkaan originelli, mutta se oli Professorin mielestä himputin hyvä salasana, koska jokaisella ihmisellä oli ainutlaatuisen omanlaisensa kainalo, mistä seurasi, että jokainen kainalopuksautus oli aina uskomattoman uniikki. Salaoven takaa löytyi ihmeellisin laboratorio, jonka yksikään elävä olento oli kuuna päivänä nähnyt. Siellä oli höyryäviä patoja, värikkäitä koeputkia, pihiseviä pipettejä, kahisevia kasvihuoneita ja eläinaitauksia, joissa vipelsi toinen toistaan omituisempia otuksia. Tyhjät pilleripurkit, pahvilaahtimet ja peltipurkit pyörivät pitkin lattioita, ja seinien vierustalle oli kasattu sekä tietokoneita että öljyisiä moottorinosia. Kaiken sekamelskan keskelle oli lakaistu polkuja, joita pitkin Professori pääsi kompastelematta tutkimuspaikasta toiseen.

Professori oli universumin suurin nero, mutta siivoamisesta hän ei pitänyt. Se aivastutti häntä ja sitten piti vielä miettiä, minne ihmeeseen laittaisi kaiken tarpeettoman roinan, jolla ei tehnyt yhtikäs mitään, mutta jota ei hennonut poiskaan heittää. Niinpä Professori ei koskaan siivonnutkaan. Sen sijaan hän lakaisi luudallaan tiedepolkuja roskakasoihin, jotka risteilivät pitkin laboratoriota, ja polut hän nimesi tienviitoilla. Ensimmäinen tiedepolku oli *Putkilopolku*, joka vei nimensä mukaisesti koeputkiosastolle. Professori harppoi laboratoriohuoneessa edestakaisin ja ihasteli koeputkien sekamelskaa. Putkiloissa virtasi ruudullisia, raidallisia, pilkullisia ja täp-

Aurinkomaa

Yhdeksän harmittavan hidasta hörpsähdystä myöhemmin Professorin ennustukset olivat paljolti jo toteutuneet. Takaplaneetta oli muuttunut hiljalleen tryffelin muotoiseksi Aikaplaneetaksi, jonka pinta muistutti kuhmuraista pilleriä. Planeetta ei silti tuoksunut tryffeliltä, eikä sen ilmasto ollut alkuunkaan sienimäinen, vaan pikemminkin merellisen muhevasti vaihteleva. Takaplaneettalaisista oli yllättäen tullut aikaplaneettalaisia. He tosin epäilivät, että Professorin kohokasplaneettaan oli lipsahtanut sitruunapippurin sijasta chilipulveria, koska pääsyä planeetan kääntöpuolelle ei ollut. Tämä johtui siitä, että maa-alueita reunusti kaikkialla meri, jonka kaukaisen horisonttiviivan takana häämötti musta avaruus. Meri oli saaristoinen, pidellen Aurinkomaata ja Kääntömaata erossa toisistaan aivan kuin ne olisivat olleet kaksi samannapaista magneettia. Ja kauempana ulapalla avaruuden musta viiva erotti sinisen taivaan ja vieläkin sinisemmän meren toisistaan niin täydellisesti, ettei edes nouseva aurinko onnistunut valaisemaan mustan viivan täydellistä pimeyttä.

Merta kutsuttiin *Aikamereksi*, koska sen aallot tumpsahatelivat kerran vumpsahduksessa Aurinkomaan rannoille

hyökyaaltona, joka vetäytyi vain yhdessä purpsahduksessa takaisin ulapalle. Uhkarohkeinkaan tutkimusmatkailija ei uskaltanut purjehtia siellä horisonttia kauemmas, koska pelkäsi putoavansa alas mustaakin mustempaan avaruuteen. Professorin ja Robostopin rakentamat näkymättömän pienet nanokoneet olivat laskeutuneet alas maan kamaralle – sillä maata kutsuttiin maaksi niin kuin Maassakin – ja päräyttelivät maankuoren alla niin voimakkaita maanjäristyksiä, että planeetta keikahti lopulta vinoon ja auringonsäteet ylettyivät paistamaan vain sen toiselle reunalle. Pieni planeetta ei pyörinyt enää akselinsa ympäri, vaan muljahteli kyljeltä toiselle kuin levottomasti nukkuva porsaspahnue.

Se puolisko Aikaplaneettaa, jonne aurinko ei enää paistanut, muuttui hämäräksi ja kylmäksi paikaksi, jossa tummanharmaat varjot ja jäätävät pohjoistuulet valloittivat viimeisenkin järvenlahden ja metsäsaarekkeen. Pian kaikki aikaplaneettalaiset olivat muuttaneet turvaan planeetan aurinkoiselle puolelle, minkä seurauksena suuren muutotappion kärsinyt Aikaplaneetan tyhjä planeetanpuolisko keveni niin paljon, että planeetta vinksahi entistä enemmän vinkuraan. Hämärä puoli hämäröityi hämäröitymistään ja sinne osui vielä entistäkin vähemmän auringonsäteitä. Siellä satoi lunta miltei joka päivä, ja koska sitä ympäröivä merikin muuttui hyytävän kylmäksi jäämereksi, luminen ja kylmä pallonpuolisko sai nimekseen *Jäämaa*.

Jäämaa viilensi kuitenkin juuri sopivasti planeetan kuumman puolen ilmastoja, joten aurinkoisesta puolesta tuli ihmeellisen ihana paikka. Joka ainoa aikaplaneettalainen oli sitä mieltä, että he elivät paratiisissa. He ristivät planeetan aurin-

Jäämaa

amaan aikaan, kun mikroskooppisen pieni hippo-campus hik-hapsus-merihevonen katosi Aikameren syvimmän hautavajoaman vuoristopuroon, Pilvivuorten Jäämaan puoleisilla rinteillä tuis-kutti sankka lumipyry. Hyytävä viima sai alkunsa Aikameren kaukaiselta jääulapalta ja pyyhkäisi kaiken kumaraan välit-tämättä vähääkään, mihin osui. Tuuli ryöpytti sakeita lumi-pilviä pitkin autiota maisemaa ja vihelsi mennessään kuin riemuiten siitä, että jäinen meri antoi sille niin musertavan voiman puhaltaa. Meri oli jäätynyt lumen alta monen metrin paksuiseksi lasimaiseksi teräsjääksi, ja lunta oli satanut niin paljon, että Jäämaan merenranta muistutti kermavaahdolla kuorrutettua marenkikakkua.

Musta talviyö sai nyt kuitenkin annoksen pitkään kai-vattua valoa, kun armoton tuuli hätisti tiehensä viimeiset-kin öistä maisemaa pimentäneet pilvet. Pilviharsojen takaa purjehti koko taivaankannen peittävä tähtilautta, joka tuik-ki valoa avaruuden kaukaisimmilta kolkilta. Tähtilautan ala-puolella makoili takapuolellaan kaksi puolikuuta, emmen-talinkeltaiset kuukaksoiset, joiden terävsärmäisissä kraat-tereissa oli sinertäviä varjostumia. Ne näyttivät taivaalle

ripustetuilta juustonpuolikkailta, joiden ympärille oli siroteltu kimaltelevia timantteja. Puolikuut heijastivat kelmeänkellertäviä valoaaltoja maahan ja kuljettivat nelikärkistä valokeilaansa jäisellä lumiaavikolla. Pilvet väistyivät yhä kauemmas, ja valokeila saavutti pienen liikkuvan hahmon kuin ihmetelläkseen, miksi se ei pysynyt hyytävässä pakkasessa paikoillaan niin kuin kaikki muutkin.

Otus tarpoi lumessa pää kumarassa ja piti kummallista ääntä. Se murahteli syvällä äänellä itsekseen, mikä ei sopinut ollenkaan yhteen sen pienen ja pullean ulkomuodon kanssa. Kaukaa katsoen näytti siltä, että kulkija olisi karhunpentu. Se käveli kuitenkin kahdella jalalla niin kuin ihminen, ja sillä oli päässään jäähileinen karvalakki ja käsissään villalapaset. Pakkasyö sai sen hengityksen höyryämään, ja lumi narskui sen jalkojen alla. Karvalakin alta pilkottivat ruskeat silmät, joiden ympärillä oli mustaa silkinpehmeää karvaa. Olennon murahtelu saattoi kuulostaa uhkaavalta, mutta sen silmät eivät olleet ilkeät tai vihaiset. Eivät todellakaan, sillä ne olivat lempeät ja niissä oli hieman ihmettelevä ilme, aivan kuin se olisi itsekin ihmetellyt omaa murinaansa.

Otus ei voinut olla ihminen, koska sen karvalakin alta pilkotti pyöreä korva, jossa oli tummankeltaisia tupsuja. Keller-tävää turkkia kasvoi paitsi korvissa myös siellä täällä poskissa takkuisina pesäkkeinä, mutta muutoin se oli paksun mustavalkoisen pentuturkin peittämä. Nenä sillä oli kuin leijonalla. Se oli leveä pedon kuono, ei ihmisen nenä. Jaloissa turjakkeella oli lämpöiset huopatossut, joiden läpi pistivät useassa kohdin veitsenterävät kynnet.

Vaikutti siltä, että olento oli nyt lähellä määränpäättään,

Pilvima

uringonsäteet leikkivät spektrihippaa Pilvimaan vallattomimman vuoristojoen aalloilla. Kuohuva joki keräsi yhä ahnaammin jäisiä sulavesiä uomiinsa, rynni jäähileisillä ja vaahtoavilla vesivirroillaan yli pallosalamamyrskyjen irrottamien kallionlohkareiden ja syöksyi lopulta pitkän matkansa päätteeksi joen alajuoksun aamu-usvaiseen poukamaan. Hyytävän kylmästä virrasta lennähti vesiroiske ilmaan, ja kuplien alta kurkisti sateenkaarikarppi – Pilvimaan kaunein kala, *carpio caihong*, joka ei ollut sukua Jäämaan koneluolan metasateenkaarelle. Se katseli kuplien lomasta vedenpäällistä maailmaa, heilautti pyrstöään ja lipui hiljalleen joenpoukamaan, jossa vesi virtasi rauhallisemmin kuin joen keskellä.

Aivan vedenpinnan rajassa liihotteli Pilvimaan kuulalaakeriyökkönen, *papilio boltsimus*. Sillä oli öljyntahrimat siivet ja kolme jalkaparia, joissa oli kuusi kitkatonta kalossia. Päällyskenkäisenä yökkösenä se oli mielestään tuntosarven verran lajitovereitaan kehittyneempi, ehkäpä suorastaan päällisyökkönen, vaikkei sillä alaisia ollutkaan. Mutta olipa sillä muutama ongelmakin: aerodynaamisena kokeellisena hyönteisenä sen kuulalaakeripää oli niin painava, että

se olisi uponnut vuoristojoen pohjaan, ellei sillä olisi ollut nostovoimakärsää. Sen nenänhärpäke muistutti ulkoisesti perhosen spiraalille kiertyvää imukärsää, mutta toisin kuin tavalliset yökköset, se ei imenyt sillä mettä kukista. Ei, koska ympäristöystävällisenä yökkösenä se söi ainoastaan jäteöljyä. Kuulalaakeriyökkösen elämäntehtävänä oli etsiä vanhoja koneenosia ja imaista niiden öljy kuulalaakeripäähänsä, joka tarvitsi pyöriäkseen alituisesti voitelua. Nostovoimakärsä oli siis myös moottoriavusteinen lentokärsä, jolla se jojotteli itseään ylöspäin samalla kun sen kuulalaakeripää painoi sitä alaspäin.

Papilio boltsimus -yökkösen harmiksi Pilvimaan hilehyttiset heräilivät jo kovaa vauhtia talviuniltaan. Ne inisivät sen ympärillä öljynhimoisena ötökköparvena ja pilasivat sen hyvin rasvatun aamupäivän. Pilvimaan hilehyttysillä, tieteiliseltä nimeltään lyhyesti vain *nubes ego nivis culex vappumux* -hyttysillä oli punaiset vappunenät, joiden keskellä oli öljyputkea muistuttavat hyttysenpiikit. Purukalustona niillä oli metaanimuttereilla kiristetyt maakaasuimplantit ja selässä jäähilesiivet, joissa oli kauniit kuurankukkakuviot.

Kuulalaakeriyökkönen vetäisi moskiittoverkot kitkattomien kalossiensa päälle ja lenteli muina moskiittoina hilehyttysten joukossa. Jättiläiskokoinen kuulalaakerihyttynen oli hilehyttysille uusi tuttavuus, mutta koska se lensi ylös ja alas samalla tavoin kuin hilehyttysten hääseremonioissa, joissa oltiin ensin menossa naimisiin, mutta tultiinkin pian toisiin aatoksiin ja erottiin – se onnistui hämäämään hilehyttysiä. Kuulalaakeriyökkösen oli helppo lentää samalla tyylillä kuin parveilevien hilehyttysten. Se surrasi ylöspäin ja sirra-

Pirunrotko

ivan samalla tavoin kuin kaikilla muillakin planeetoilla, myös Aikaplaneetalla tapahtui miljardeja asioita täsmälleen samaan aikaan, olipa sitten aikayksikkönä purpsahdus, mimpsahdus, tumpsahdus, pämpsähdys, vumpsahdus, vimpsahdus, kumpsahdus tai harmittavan hidas hörpsähdys.

Juuri samalla hetkellä, kun Miragaur astui ensimmäisen askeleensa Kääntömaassa, nuijax nimbus -pilven pallosalama iski Pilvimaassa Pirunrotkon reunaan. Zhou putosi hurjasti kieppuen alaspäin, puristaen itsepäisesti nyrkissään krottitiikerin syöttimatoa – toivoen, että sille olisi käyttöä seuraavassa elämässä. Pullea syöttimato mulkoili uutta isäntäänsä hyväksyvästi. Matona se ei suuremmin välittänyt siitä, oliko sen isäntänä krottitiikeri vai kuiluhyppyjä harrastava pikku-poika, kunhan se vain saisi vilkutella valoan aamusta iltaan ja varsinkin yökyöpelimatona öisin.

Zhou näki alapuolellaan maan pinnalle purkautunutta magmaa, joka kiemurteli rotkon pohjalla laavavirtoina. Ilmavirrasta huolimatta puolessa välissä Pirunrotkoa alkoi olla jo tukalan kuuma. Hetki vielä, niin hän kärventyisi kuoliaaksi. Mutta juuri silloin, kun hätä oli suurin, hänet pukattiin rotkon

teräväsärmäiselle kalliokielekkeelle. Onnenkantamoinen oli rabbit caballus -hermeliinipilvi, joka oli pelastanut hyvän onnen talismaaninsa varmalta kuolemalta. Pelastusoperaationsa jälkeen pieni ja pyöreä hermeliinipilvi pakeni Pirunrotkosta falabellan hulmuava harja jäähevosenkengän ja vesijäniksenhännän ympärillä, ihmetellen, miksei poika ollut muuttanut itseään vesihöyrypojaksi.

Zhou oli tyrkätty Pirunpykälän päälle. Se oli Pirunrotkon pelätyin ulkonema, joka oli ikuisen mustan usvan peitossa. Samaanieukon tarinan mukaan Pirunrotkon isäntä luki siellä kuolemantuomioita rotkoon pudonneille tumpeloille. Onneksi piru oli poistunut Pirunpykälältä, ilmeisesti sen vuoksi, että se oli täyttynyt riippusillalta pudonneista pompupuupeusaiden oksista. Oksat olivat aivan yhtä kimmoisia kuin aiemminkin, sillä kun Zhou putosi niiden päälle, hän pomppasi ylöspäin, kunnes putosi mimpsahdusta myöhemmin takaisin pomppupuuoksille ja ponnahti taas korkealle ilmaan. Jokainen pomppu oli kuitenkin edeltävää matalampi, ja pian Zhou seisoi paikoillaan Pirunpykälän reunalla.

Kahden punaisen silmän arvoituskin ratkesi, sillä pompux maximus -pensaiden oksien alta ryömi esiin kaksi gourmetgeenistä raadonsyöjää. Ne olivat Pilvimaan polttiaisenpunaisia ihrakuoriaisia, jotka söivät vain valikoituja herkkuja, toisin kuin tavalliset ihrakuoriaiset, jotka pistelivät poskeensa ihan mitä vain, jopa villaa ja nahkaa. Hypervalikoivina raadonsyöjinä *gourmet hyperluxus ihrax* -kuoriaiset olivat nälkiintyneitä, joten Zhou murusteli niille yhden pilvimarjan. Puolukanpunaiset sirut katosivat ihrakuoriaisten sieraimiin, ja pian kaksi pilvipartaista kovakuoriaista kaivautui takaisin

Tiikerinpesä

ilvimaan korkeimmalla vuorenhuipulla – Pipopiikillä, piilotteli Professorin rakennuttama linnoitus, Tiikerinpesä. Pipopiikki oli niin korkealla pilvien yläpuolella, että aurinko paistoi siellä aina, jos vain sattui olemaan taivaanrannan yläpuolella. Öisin Pipopiikkiä valaisi Aikaplaneetan kaksi puolikuuta, jotka retkottivat taivaankannella selällään kuin kaksi keltaista riippumattoa. Niiden ympärillä oli kaksikymmentäkahdeksan tuikkivaa tähteä, seitsemän tähden puolikaarissa, kirkkaampina kuin muut yötaivaan tähdet. Aurinkomaassa kukaan ei tosin tiennyt, että Pipopiikkiä oli edes olemassa, koska sitä reunustivat vitivalkoiset sivupilvet, jotka peittivät näkyvyyden uteliailta katseilta. Niinpä kukaan ei tiennyt mitään Tiikerinpesästäkään, vaikka se nökötti Pipopiikin huipulla kuin Aikaplaneetan ainoa possunprofiilinen kantasieni, *boletus porcino* -herkkutatti.

Pipopiikin vieressä oli pienempi vuorenhuippu, Pikku-Pipopiikki, jonka huipulla nökötti puolestaan munkkiluostari. Se näytti kauempaa katsoen sokerimunkilta, koska sen päälle satoi sivupilvistä jokapäiväinen annos lumihiutaleita. Pikku-Pipopiikillä ei asunut aikuisia, ainoastaan lapsia –

Aikaplaneetan alkuperäisiä lapsimunkkeja, joita kutsuttiin minimunkeiksi. He eivät olleet kuitenkaan syötäviä munkkeja, vaan ihka oikeita lapsia, joiden kaljut pääkuvut näyttivät erehdyttävästi sokerimunkeilta, kun niiden päälle satoi taivaalta lumihiuksia. Minimunkit olivat yhdistäneet Takaplaneetan vanhat uskonnot yhdeksi ja ainoaksi sokerimunkkiuskonnoksi, johon he olivat kelpuuttaneet vain täydellisen hyvät asiat ja jonka ulkopuolelle he olivat jättäneet kaikki epäreilut asiat. Munkkilapset saivat keksiä itse oman nimensä, mutta ne olivat vain salanimiä, koska yhdenvertaisuuden vuoksi minimunkit olivat nimeltään joko *Kling* tai *Klang*. Tämä oli perua siitä, että luostarin hillokello löi joka ikisellä tasatumpsahduksella yhdenvertaisesti ”kling klang!” Se oli merkki siitä, että minimunkit saivat syödä teelusikallisen hilloa munkkien kera, sillä olivathan hillottomat sokerimunkit miltei sama asia kuin tee ilman teenpuruja.

Sokerimunkkiluostarin hartaushetkien pääinstrumentteina olivat urkuhuilut, jotka ulisivat aivan taivaallisesti, koska niissä oli loputon määrä sävelasteikkoja. Jokaisella minimunkilla oli oma yksilöllinen urkuhuilunsa, jolla he osasivat soittaa taivaallisia säveliä niin ainutkertaisesti, että yksilöllisyys ja yhteinen etu löivät kättä päälle täsmälleen riitojen puolivälissä. Yksilöllisyyden vuoksi minimunkeilla oli oikeus kirjoittaa nimensä millä tavoin vain halusivat, mutta yhteisen edun vuoksi ne luettiin aina samalla tavoin, olipa kyseessä sitten tyttö tai poika.

Eräänä lumisateisena sivupilvipäivänä tapahtui kuitenkin jotain odottamatonta. Luostarin hillokellon kellokoneisto meni rikki, tai sitten se halusi vain olla yksilöllinen, koska se

Evoluutiojärvi

ikaplaneetan toisella puolella Miragaur oli edennyt jo kauas putoamisaikastaan. Paksut vihreät kaislaseinämät peittivät näkyvyyden, joten hän möngersi valaiseva tähti kädessään halki kaislikon, kunnes saapui maanlaiseen maailmaan, jossa kaikki näytti ensi silmäyksellä samanlaiselta kuin maanpäällisessä maailmassa. Niin pitkälle kuin silmä kantoi, uutta maailmaa peittivät vihanta preeria ja saarekkeiset kuusimetsät, joita halkoi mahtava kanjoni. Kuohuva joki virtasi vuolaana alas vuorilta, joiden olkapäillä lepäsi kirkasvetinen vuoristojärvi, rauhallisena ja tyynenä, huikaisevan kauniin maiseman näköalapaikalla. Laakson kattona olivat Aikaplaneetan kalliot, joilla välkehti auringon lailla sädehtiviä tähtivöitä. Ne valaisivat Kääntömaan maanalaista maailmaa valollaan, mutta niiden valo oli kylmää tuikkivaa tähtivaloa, ilman lämmittäviä auringonsäteitä.

Kaikesta huolimatta laaksossa oli kesäisen lämmintä. Niin lämmintä, että Miragaurin niskaturkkia kuumotti kuin höyrysaunassa. Yhtäkkiä hänen takaansa kuului puhahtelua sekä sorkan kopaisu, joka täräytti maanpintaa. Miragaur kääntyi ympäri ja näki yläpuolellaan biisonihärän jyhkeät hartiat

ja höyryävän turvan. Biisoni ravisteli mahtavaa päätään ja nuuhkaisi epäluuloisena muukalaista. Karvalakkeineen päivineen Miragaur muistutti sen mielestä leijonannenäistä biisoninpoikasta, joten se päätti auttaa laumastaan eksyneen hortoilijan turvallisempaan paikkaan. Se kuopaisi Miragaurin turpansa päälle istumaan, naksautti sarvensa poikasen ympärille turvavyöksi ja laukkasi tanner tömisten laumansa luo, joka laidunsi kivettyneen metsän keskellä.

Aivan niin kuin maanalainen laakso, myös kivettynyt metsä muistutti ensi silmäyksellä maanpäällistä luontomaisemaa. Toisella silmäyksellä kuitenkin huomasi, että puista olivat jäljellä vain niiden ulkoinen muoto ja rakenne. Uloimmat puurivit olivat jaspista, pilkullista ja läpinäkymätöntä korukiveä, jonka rauta ja happi olivat värjänneet punaiseksi, vihreäksi ja keltaiseksi. Värikkäiden jaspispuiden sisäpuolella kiersivät maidonvalkeat akaattipuut, joiden raidalliset rungot olivat pehmeää ja huokoista kiveä. Niiden oksilla versoi palavia akaatteja, joiden liekit taipuivat kohden metsän sisintä puurivistöä, vaaleankeltaisia sitriinipuita, niihin silti koskaan ylettymättä. Sitriinipuut muistuttivat vänkyrävartisia sitruunapuita, mutta hedelmien sijasta niissä kasvoi teräväkärkisiä sitriinikiteitä.

Biisonin ohittaessa värikkäät puurivit Miragaur poimi matkamuistoksi jaspiksen, akaatin ja sitriinikiteen, yhden kutakin. Biisoni ei pahastunut siitä, että karvalakkinen biisoninpoikanen keräili korukiviä, sillä myös biisonien parissa lapsilla oli oikeus leikkiä. Se löntysteli kivettyneen metsän keskusauiolle, pysähtyi biisonilauman eteen ja avasi turpaturvatuolinsa sarviturvavyöt. Lauma paimensi

Sininen planeetta

imputti!” Professori huudahti ja kumartui tutki-
maan observatorion putipuhdasta lattiaa, joka ei
ilmeisesti ollutkaan niin puhdas: ”Tiedetuohivir-
suni kaakkoiskulmalla on niin ikivanhoja likatah-
roja, että ne tavoittelevat jo ikuista elämää ja liikkuvat.”

Robostopin upouudet binäärisilmät pyyhkäisivät valo-
keiloillaan lattiaa, mutta ainoatakaan likatahraa ei näkynyt.
Robostop oli toki tyytyväinen siitä, ettei Pikku Pyllähdyksen
Korjauspylläytys menisi pieleen sen vuoksi, että Professori
liukastuisi uudelleen ploidibanaaninkuoreen, mutta sen ro-
bottisofa piti silti puhtaan puhdistamista himputin tyhjän-
päiväisenä ajanhukkana. Lattia oli niin putipuhdas, että se
olisi läpäissyt jopa minimunkkiluostarin tupatarkastuksen.
Robostop napsautti robosilmälaseihinsa uuden asetuksen ja
havaitsi nyt Professorin tuohivirsun vieressä vipeltävät pie-
net otukset.

”Robotutkani ei löytänyt leppäkerttuja, koska se oli ohjel-
moitu etsimään likatahroja – jotka eivät ole likatahroja, vaan
luuttuleppäkerttuja, jotka luuttuavat mikroskooppisen pie-
netkin likatahrat pois, stop.”

Professori kurkisti muhevan mahansa alle nähdäkseen

luuttuleppäkertut paremmin. Lattialla luuttusi todellakin täydessä työn touhussa parvi punaisia ja keltaisia luuttuleppäkerttuja, joilla oli mustat täplät kuorissaan. Niillä oli tuntosarvissaan pienet pumpulitupot, joita ne heiluttivat ahkerasti, ja samalla ne ruiskuttivat selkätäplästään pesuainetta lattialle.

”Tätähän voisi kutsua jo luuttutieteen riemuvoitoksi!”
Professori innostui.

”Ne ovat kyllä ahkeria, mutta eivät onnellisia”, Ding huomautti.

Professori tähyili uudelleen tuohivirsunsa kaakkoiskulmaa ja huomasi luuttuleppäkerttujen pyörähtäneen selälleen sekä heiluttavan pumpulituppojaan kuin mielenosoituksessa.

”Kertut ovat aivan uupuneita jatkuvasta siivoamisesta. Ne haluaisivat varmaankin vain kävellä rauhassa ruusujen lehdistä ja napostella kirvoja, niin kuin aina ennenkin”, Dong sanoi.

”Minä taas olen sanonut aina ennenkin, että onnellisuus on vaikein asia Aikaplaneetalla. Työn pitää olla himputin hauskaa, jottei uupumus yllätä. Riittää siis mainiosti, että kehittämmme ruusuntuoksuiset ja kirvanvihreät mopit, niin luuttuleppäkertut ovat jälleen tyytyväisiä.”

Professori käänsi luuttuleppäkertut hellästi ja yksitellen takaisin jaloilleen ja huitaisi massiivisella kourallaan summittaisen kaaren laboratorion ilmatilaan.

”Kohta näette ihmeitä, sillä Tiikerinpesä on paljon enemmän kuin pelkkä observatorio Pipopiikin huipulla. Se on rakennettu täsmälleen Aikaplaneetan keskipisteeseen, joka tosin ei ole lähelläkään universumin keskipistettä.

Lungfutse ja Unilung

aukana Tiikerinpesästä, Aikaplaneetan toisella puolella Kääntömaassa, sama kohtaaminen näytti vähemmän pelottavalta. Kumara huppupäinen olento siirsi silkkikankaan pois kasvoiltaan ja katseli poikaa kaiken nähneillä silmillään. Vanhalla miehellä oli pitkä harmaa täysparta ja silein iho, jonka Zhou oli milloinkaan nähnyt. Punaiset silmät olivat kadonneet hänen vesihihansa laskoksiin, eikä mustia savupilviäkään näkynyt enää missään. Vanhuksella oli hamppuviittansa alla vihreä silkki-kaapu, jossa oli kultakirjaillut hihat ja helmat, ja hänellä oli samanlaiset mantelinmuotoiset silmät kuin Zhoulla. Poika ei havainnut miehen olemuksessa mitään uhkaavaa, joten hän irrotti otteensa yue-kirveestä. Hän liitti kätensä yhteen ja kumarsi vanhukselle kolmesti, täsmälleen niin kuin Professori oli häntä opettanut.

”Minä olen Zhou, kuka sinä olet?”

”Minut tunnetaan Kiinan keisarikunnassa nimellä *Kungfutse*, mutta koska olen nykyään lohikäärme kuiskaaja, nimeni on *Lungfutse*. Ja minä tiedän kyllä, että sinä olet jonkin sortin zhou, koska olet pukeutunut punaiseen Zhou Fu -kaapuun”, vanhus vastasi ikivanhalla, murteisella kielellä.

Yllätyksekseen Zhou ymmärsi täydellisesti vanhuksen puhetta, vaikkei ymmärtänytkään, miksi vanhus luuli häntä ”jonkin sortin Zhouksi”.

”Tiedätkö sinä, missä minä olen?” Zhou kysyi.

Vanhus mittaili tutkivalla katseellaan poikaa ja lausahti:

”Oletko sinä kopauttanut pääsi kiveen, kun et tiedä, missä olet? Sinä olet tietysti maailman keskipisteessä, Kiinassa, missä uusi keisari on juuri syössyt vallasta Zhou-dynastian viimeisen keisarin.”

”Anteeksi, mutta enhän minä voi olla maailman keskipisteessä. Korkeintaan Aikaplaneetan selkäpuolella, koska putoisin Pilvimaassa Pirunrotkoon.”

”Ymmärrän hyvin, että muistisi katkeilee kuin laho bambunoksa”, Lungfutse vastasi pojalle. ”Onhan toki hirvittävää, että sukulaisesi, jotka hallitsivat kahdeksansataa vuotta maailman mahtavinta valtiota, ovat menettäneet valtansa. Verisuonissamme virtaava elämänneste todistaa, että Zhou-dynastian punainen väri on keisarillinen väri, mutta ikävä kyllä vanha aika ei palaa enää koskaan. Zhout on murskattu, ja uuden julman Qin-dynastian mustan värin aika on alkanut. Kiinan valtakuntaa ja koko maailmaa hallitsee nyt Kiinan ensimmäinen keisari *Qin-Shi-Huangdi* – Musta keisari. Hän istuu valtaistuimellaan Shaqui-palatsissaan ja etsii ikuisen elämän liekehtivää helmeä, jonka uskoo löytyvän kaukaiselta Lohikäärmevuorelta. Mustan keisarin sotilaat etsivät minua, koska Lohikäärmevuori sijaitsee Viiden kylän laaksossa, jonne vain minä tiedän kulkureitin.”

”Onpa sinulla hyvä mielikuvitus, vaikka sinulla on noin pitkä parta”, Zhou ihmetteli.

Zhao Gao

esimassat ärjyivät vesiputouksessa. Miragaur piteli toisella kädellään kiinni puukenkäsolun laidasta, toisella karvalakistaan. Hän syöksyi vaah-toavassa vesivirrassa alaspäin nopeammin kuin ehti edes ymmärtääkään, onnistuen silti kaivamaan viisiskaraisen tähden karvalakkinsa alta. Miragaur alkoi painella sokkona tähden sakaroita – punaista tulisakaraa, valkoista metallisakaraa, mustaa vesisakaraa, sinivihreää puusakaraa ja keltaista maasakaraa – rukoillen, että jotain ihmeellistä tapahtuisi.

Ja hätään vastattiinkin, joskin aivan odottamattomalla tavalla. Tähden sakaroista suihkusi tulta, metallia, puuta ja maata. Vain vesisakara pysyi lukittuna, aivan kuin se olisi ollut kylläinen ympärillään raivoavista vesimassoista. Metallisakara kävi ensimmäisenä vesiputouksen kaiken rudentavaa voimaa vastaan. Se repi tiikerin raatelukynsillä vaahtopäisiä aaltoja vesihöyryksi saaden apua tulisakaralta, joka poltti liekehtivillä linnunsulilla vesihöyryn sumuksi. Vesiputoukselta oli katkaistu nyt terävimmät särmät, mutta se raivosi edelleen tummana armottomana vesimassana. Tähden puusakara hidasti veden kulkua työntämällä oksiaan

vesiputouksen läpi, ja kun tämä ei riittänyt, se imi sahalaitaisilla juurillaan sisäänsä vettä ja lennätti sitä hyökyaaltoina putouksen ulkopuolelle. Vesiputous oli menettänyt nyt suuren osan voimastaan, pirstaloituen pieniksi puroiksi, mutta painovoima oli yhä sen puolella.

Puukenkäsolu syöksyi putouksen pohjaa kohden ja Miragaur näki ensimmäistä kertaa kovan maankamaran. Tällä kertaa hän ei sulkenut silmiään, vaan katseli peloissaan maata, jota kohden hän putosi huikaisevalla vauhdilla. Miragaur rukoili viimeisen rukouksensa ennen kuin siirtyisi ajasta ikuisuuteen. Mutta koska Miragaur oli osin ihminen, ja osin muutakin kuin vain leijona ja panda, maankamara avautui hänen allaan. Tähdien maasakara oli puuttunut tapahtumien kulkuun, ohjaten puukenkäsolua halki maanalaisen maailman. Maamassat sulkeutuivat hänen yläpuolelleen ja työnsivät pienen pandakarhun tunneleihin, joita yksikään ihminen ei ollut nähnyt, eikä koskaan tulisi näkemäänkään.

Lopulta maamassat laskivat puukenkäsolun kivilaatoille, jotka olivat suuria kuin lohikäärmeen suomut. Miragaur ravisteli vettä turkistaan ja katseli ympärilleen. Hän oli yhä maan pinnan alapuolella, mutta ikionnellinen siitä, että oli selvinnyt päätähuimaavasta matkastaan mustelmitta. Miragaur oli laskenut tietämättään Morsiushuntu-putouksen puukenkäsolulla, mutta kukaan ei häntä siitä onnitellut. Hän oli yksin maanalaisessa kammiossa, puukenkäsolussa, joka kutistui punasoluksi ja katosi näkyvistä. Supereliötä ja Monikädellistä ei näkynyt enää missään – eikä edes yhden yhtä millimetrin mittaista karhukaista.

Maanalainen kammio oli ilmeisesti ihmisen rakentama,

Tiedeporeallas

12.
xii

iikerinpesän observatoriossa oli tiedehetki. Viisi silmäparia ja yksi robotutka tutkivat Professorin tiedemonokkelilla Zhouta ja harmaapartaista vanhusta.

”Vihreäkaapuinen mies vaikuttaa ystävälliseltä”, Ding sanoi ja nosti vaaleanpunaisen possun syliinsä. Hän silitti sitä vasemman korvolehden alta, jolloin possu siristi tyytyväisenä silmiään, otti mukavamman asennon okrankeltaisen silkipuvun laskoksissa ja käänsi vuorostaan oikean korvansa silitettäväksi.

”Vanhuksella on samanlainen kullankeltainen iho kuin Zhoulla, Dingillä ja minulla”, Dong sanoi.

”Niin on... Ihan erilainen kuin sinun braatvurstin värinen ihosi”, Ding sanoi Professorille.

”Kaikki me olemme ainutlaatuisia taideteoksia, olipa ihomme braatvurstin, brutwurstin tai kullan värinen”, Professori nauroi.

”Tai hopeanhohtoinen, stop”, Robostop muistutti robottien oikeuksista.

”Epäilemättä, vaikka sinun hopeahipiäsi on kyllä kivenkovaa metallia. Ja yhtä epäilemättä tuo vanhus on madonreiän

matkaaja, joka on saapunut Aikaplaneetalle kaukaa menneisyydestä. Hän on yksi kvintiljoonista mustan aukon imuroimista matkalaisista. En ihmettelisi, vaikka joukossa olisi myös Sinisen planeetan henkiolentoja, koska massattomat henget matkustavat madonreiässä paljon vikkelimmin kuin vaikkapa kivenlohkare, puu tai ihminen.”

Professori vaipui hetkeksi upposyviin ajatuksiinsa, joissa hän pallotteli aivokuorensa ylivertaisia aivosoluja, muttei jakanut ajatuksiaan muiden kanssa. Sen sijaan hän siirsi tiedemonokkelinsa kauemmaksi Aikaplaneetan pienoismallista, jotta minimunkit näkisivät, miltä planeetta näytti, jos sitä katsottiin kaukaa avaruudesta. Ding ja Dong näkivät linssin läpi Aikaplaneetan ja Sinisen planeetan. Planeettojen takana oli kaksi tähteä: Aurinko ja pistoolia muistuttava tähti. Aikaplaneetta näkyi etummaisena suurena muhkuraisena taivaan-kappaleena, Sininen planeetta pienempänä sen takana, ja tähdet vieläkin pienempinä: Aurinko muistutti vain hehku-lamppua ja pistoolinmuotoinen tähti valopistettä.

”Aikaplaneetta näyttää tryffeliltä ja Sininen planeetta retisiltä”, Dong sanoi.

”Ja Aurinko hasselpähkinältä ja pistoolinmuotoinen tähti rusinalta”, Ding totesi.

”Ja silti pienin on suurin ja suurin pienin”, Professori naurahti.

”Miten niin?” minimunkit kysyivät.

”Aurinko on sata kertaa pienempi kuin Pistoolitähti, joka on avaruuden hyperjättiläinen. Ja silti Auringon sisään mahtuisi miljoona Sinistä planeettaa ja kymmenen miljoonaa Aikaplaneettaa. Mitä kauempaa katsotte, sitä pienemmältä

Musta keisari

Zhao Gao katseli lohikäärmeenpyrstöveneestä lähestyvää Kiinan keisarikunnan pääkaupunkia ja sen keskellä kohoavaa palatsia. Pääkaupungin takana siintävillä vuorilla kiemurteli Kiinan muuri vartiotorneineen kuin lohikäärmeen selkäruoto. Venematka oli lopuillaan ja airoa käyttävä sotilas ohjasi lohikäärmeenpyrstöveneeseen sulavasti laiturille, josta lähti katettuja kulkureittejä kohti Mustan keisarin, Qin Shi Huangdin palatsia. Mustan keisarin valtakunnassa jopa puusillat oli peitetty katoksilla, jotta kapinalliset eivät näkisi, mitä reittiä keisari käytti matkatessaan kultaisessa kantotuolissaan.

Zhao Gao astui maihin, ja sotilaat marssittivat vangit juoksujalkaa palatsialueelle. Langanlaiha musta varjo odotti heitä keisarillisen palatsin ulkopihalla. Kiinan pääministeri Li Si seisoi koristeellisen räystäään alla ja tarkasteli uuden palatsin yksityiskohtia. Rakennuksen lujuus ja joustavuus oli saatu aikaan pituussuuntaan, päädyistä päätyyn ulottuvilla hirsillä sekä lukemattomilla puu- ja bambutapeilla. Palatsin kattoa tuki monimutkainen palkkijärjestelmä, ja sen yläpintaa peittivät lasitetut savitiilet. Pitkällä vinotuennalla kattorakennelmalle oli saatu erityisen kaunis, kaareva linnunsiipimalli.

Palatsia ympäröivät komeat viisikerroksiset vartiotornit. Nii-
den sisäpuolella eri kerrokset yhdistyivät, ja palatsialueella
lukuisat huoneet omine pikkukattoineen kiinnittyivät päära-
kennukseen simpukkamaisina rykelminä. Keisarillisen palat-
sin julkisivu oli nojatuolimainen, avautuen etelään päin, jol-
loin auringon valo tavoitti rakennuksen parhaiten aamusta
iltaan. Palatsin ulkoseiniä koristi neljä suurta eläinkuvaa: ete-
lässä punainen lintu, pohjoisessa musta kilpikonna, lännes-
sä valkoinen tiikeri ja idässä sinivihreä lohikäärme. Kaiken
kruunasivat palatsin jyhkeät puupylväät, jotka oli verhoiltu
vaaleanvihreällä silkillä ja koristeltu helminauhoilla, jotka
symboloivat tarunhohtoista liekehtivää helmeä.

Li Si siirsi katseensa taivaalle ja mutristi kapeita huuliaan.
Ei ollut hänen syynsä, että aurinko suvaitsi paistaa lasitetuille
kattotiilille ja palatsin julkisivuun vain silloin tällöin päiväs-
aikaan, jos silloinkaan. Mutta olipa valon määrä mikä hyvän-
sä, ulkoseinien valtavat koristelukuviot nostivat Shaqui-pa-
latsin miltei taivaallisten palatsien joukkoon. Li Si kääntyi
kohti Huanghea ja toivotti lähestyvän Zhao Gaon vankeineen
tervetulleeksi kopea ilme kasvoillaan.

"Tulet juuri sopivasti, Zhao Gao", pääministeri sanoi ruti-
kuivalla äänellään. "Vaikka oletkin sitä mieltä, että kaiken
pitää olla yhtä pikimustaa kuin sielusi ja torakkakuviainen
Gao Fu-pukusi, olen tyytyväinen Shaqui-palatsin kauneuteen.
Rakennus muistuttaa taivaallista nojatuolia, joten sen *feng-*
shui hipoo täydellisyyttä. Keisarin hautapaikka vei tietys-
ti parhaan paikan, mutta onneksi palatsin edessä virtaa Kel-
tainenjoki ja sen sivuilla kasvavat suuret lohikäärmeput.
Palatsin taakse olen sijoittanut taivaallisen kompostin, johon

Alkumuna

ulenlieskat leimusivat Tiikerinpesän maanalaisessa laboratoriossa, ja sirittävä ääni löi minimunkkien korvat lukkoon. Veitsenteräviä särmä työntyi myrkynvihreän savupilven takaa ja suuria mustia varjoja laskeutui tiedeseurueen yläpuolelle.

Professori oli oudon välinpitämätön lähestyvistä vaarasta. Hän vihelteli iloisesti ja viritteli tiedehenkseliensä solkia, kunnes maanjäristykset rauhoittuivat ja tiedeporealtaan minitsunameista oli jäljellä vain pieniä liplattavia laineita. Professorin edessä leijuva hologrammikuva kirkastui, ja matemaattiset kaavat samoin kuin dna-rihmatkin hyppelivät hänen sormenpäitensä tahdissa juuri niin kuin hän halusi. Mimpsahdusta myöhemmin tulenlieskat sammuiivat, sirittävä ääni katkesi kuin töpseli olisi vedetty irti seinästä ja veitsenterävät särmät sekä pelottavat metallikauhat vetäytyivät takaisin vihreän savupilven taakse.

”Pahoittelen lilliputtimaista oikosulkuja. Purpsahdus vielä, niin tuulettimet imaisevat pois rikkivety- ja metaanikaasupilvet”, Professori sanoi.

”Oliko se vain lilliputtimainen oikosulku?” Ding ihmetteli.

”Tarkemmin sanoen pyllähdyssulakkeiden säätö oli pef-

fallaan.”

”Pyllähdyssulakkeiden?” Dong kummasteli.

”Pyllähdyssulakkeet pyllähtävät takapuolelleen, jos virtapiikki ylikuormittaa Alkumunaa, stop.”

Ding ja Dong eivät kyselleet enempää, koska loppujen lopuksi he olivat minimunkkikardinaaleja eivätkä pyllähdyskardinaaleja. Alkumunan ulkokuori oli taas täydellisen virheetön. Siinä ei ollut halkeaman halkeamaa, vaikka se oli hetki sitten sirittänyt kuin heinäsirkkaparvi ja sihissyt kuin repullinen rantakäärmeitä. Kuori oli kuultavan valkoinen ja poskenpehmeä, vaikuttaen jollain kummallisella tavalla elävältä. Ajoittain pinnan alla näkyi vihreitä, keltaisia, punaisia ja sinisiä pilkkuja, mutta minimunkit eivät olleet varmoja, olivatko väripilkut vain mielikuvituksen tuotetta.

”Se näyttää nyt kiltiltä Alkumunalta, mutta emme ole ollenkaan varmoja, että haluamme tutkia sitä yhtään enempää”, Ding sanoi.

”Voihan rimputti, varmasti haluatte! Tarvitsette tosin meduusasormikkaat, koska Alkumunan kuoren alla elää hyytelöeläimiä.”

”Ovatko väripilkut hyytelöeläimiä?” Dong kysyi, koskettaen paljaalla sormenpäällään yhtä väripilkuista. Se poltti kipeästi, ja hän vetäisi kiireesti sormenpäänsä takaisin.

”Meduusalaastari – biip!” Robostop biippasi.

Tiederobotin ensiapusofta vastasi robokäskyyn automaattisesti avaamalla Robostopin rintapanssarin. Panssari raksutti säntillisesti kuin retrolaskukone, työntäen sisältään pienen hyytelömäisen laastarin. Dong pyöräytti sen sormenpäänsä ympärille ja huomasi helpotukseensa, että kirvely loppui

Bambupuinen kartta

iinan ensimmäinen keisari Qin Shi Huangdi ro-
jahti Shaqui-palatsin kultaiselle valtaistuimel-
le ja tuijotti mustilla leppymättömillä silmillään
alamaisiaan. Hävityn zujupallo-ottelun jälkeen
tunnelma muistutti vesipuhvelin turpaa hellepäivänä – se oli
syvällä Keltaisenjoen pohjamudissa.

”Ei ole kuin kaksi vaihtoehtoa”, Zhao Gao lepytteli keisaria.
”Joko liekehtivä helmi tuodaan sen väärältä oikealta omista-
jalta, Keltaiselta keisarilta, sen oikealle väärälle omistajalle,
Mustalle keisarille... Tai valmistutan kuusi kertaa kuusi tyn-
nyrillistä ikuisen elämän eliksiiriä ja ikiwokkia, jolla elää vie-
lä muutaman vuoden ikuisen elämän jälkeenkin.”

”Onko pääeunukillamme kiire vaihtaa puheenaihetta zuju-
pallon mutakuopasta ikuisen elämän eliksiiriin?” Li Si kysyi
pilkallisesti.

”Ehkäpä oikea väärä omistajakin on parempi vaihtoehto
kuin niellä kuusi kertaa kuusi tynnyrillistä ikuisen elämän
eliksiiriä ja ikiwokkia”, Musta keisari murahti, mittaillessa syn-
källä katseellaan ensin pääministeriä ja sitten pääeunukkia.
Hetken hiljaisuuden jälkeen hän viittoili Lungfutsen valta-
istuimen eteen ja kumartui vanhuksen puoleen.

”Kasvoillasi ei näy ensimmäistäkään vanhuuden ryppyä, mikä viittaa siihen, että tunnet polun Viiden kylän laaksoon. Sen on parasta olla totta, sillä muuten minulle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin luottaa keisarillisen hovin päaeunukkiin. Ja vaikkei Kiinan keisari pelkää mitään, niin myönnän, että ikuisen elämän eliksiiri ja ikiwokki nostattavat kylmän hien pintaan kuin pahimmalla pelkurilla.”

Valtaistuinsaliin laskeutui lohduton hiljaisuus, kunnes Zhao Gao havahtui ja töytäisi Lungfutsea bambukepillään olkapäähän.

”Kopautan bambukepilläni kuudesti lattiaa, ja jos et sitä ennen liverrä keisarille kulkureittiä Viiden kylän laaksoon, takapuoleesi tatuoidaan kuusi mustaa torakkaa.”

”Älä tee toisille sitä, mitä et toivoisi itsellesi tehtävän”, Lungfutse lausahti tyynenä.

”Keisarillisen torakka-asetukseni mukaan ihmisten takamuksiin on lupa tatuoida torakoita, koska ihmiset ovat luonnostaan pahoja. Ja tämä nerokas pykälä on vain ja ainoastaan minun ansiotani”, Zhao Gao murahti.

”Itsensä kehumisesta tomppelein tunnistaa, vaikket sinä sellainen ole. Mutta on hölynpölyä väittää ihmisiä luonnostaan pahoiksi”, Lungfutse sanoi.

”Ihmiset ovat synnynnäisesti pahoja, minkä vuoksi keisarikunnassa kaivataan ankaria rangaistuksia!” Zhao Gao äyskäisi. ”Sitä paitsi rangaistuksilla kansa pysyy kurissa ja Kiinan muuri rakentuu kuin itsestään ennätysajassa.”

”Vaikka tuhat ihmistä uskoisi hölynpölyyn, se on silti vain hölynpölyä”, Lungfutse totesi silkinpehmeällä äänellään.

Nyt Zhao Gaon hiuksenhieno sietokyky vastaväitteille tul-

Viruskehä

irukset ovat viehättyneitä sokerihuurrutetuista hiuksistanne!" Professori iloitsi.

"Tunne ei ole molemminpuolinen", Ding sanoi.

"Tunne on sataprosenttisesti yksipuolinen", Dong tarkensi.

"Viruskehällä on parasta tottua mitä erilaisimpiin viruksiin: torvimaisiin, piikikkäisiin, karvaisiin, jopa kaljuihin", Professori sanoi.

Robostop hätisteli viruksia pois Dingin ja Dongin päältä, kunnes viimeisetkin herneen kokoiset virukset hypähtivät takaisin holvimaiselle Viruskehälle. Ne liittyivät liikenne-ruuhkaan joko tööttäillen torvillaan tai vaimentamalla törmäyksiä värekarvapuskureillaan, kunnes hävisivät Alkumunan varjoihin kaukana heidän yläpuolellaan. Viruskehän liikenne-ruuhka ei kuitenkaan helpottunut. Yhä uusia, toinen toistaan oudompia värekarvaisia eliöitä saapui ponttonilaiturille. Onneksi ne pysähtyivät vain puolikkaan purppurahduksen ajaksi ponttonille, joka oli laiturin suojakaiteen alapuolella, ja jatkoivat sitten matkaansa mukanaan pieni valkoinen piste.

"Miksi ne pysähtyivät laiturille?" Ding kysyi.

”Ja mitä nuo valkoiset pisteet ovat?” Dong kysyi.

”Ponttonilaituri on solulaituri, jonka sisällä ei ole ilmaa, vaan soluja. Valkoiset pisteet ovat vaippahousuisia pikkuviruksia, joita aikuiset virukset hakevat solulaiturilta vähän samaan tapaan kuin isät ja äidit hakevat päiväkodeista lapsiaan.”

”Vaippahousuisia viruksia?” Ding ihmetteli.

”Ihmisvauvoja ei tietysti sovi kutsua vaippahousuisiksi viruksiksi, toisin kuin pikkuviruksia, jotka eivät ole oikeastaan eläviä organismeja. Viruksilla ei ole näet omaa solurakennetta eikä aineenvaihduntaa, minkä vuoksi ne tarvitsevat isäntäsolun lisääntyäkseen. Solulaiturilta ne saavat mukaansa oman pikkuisännän tai pikkuemännän, joka on suojattu nanokonevaipoilla, jottei synny vahinkoja.”

Tieto nanokonevaipoilla suojatuista pikkuisännistä ja pikkuemännistä ei lisännyt paljoakaan minimunkkien virusymärrystä. Kaiken lisäksi herneenkokoisten virusten joukkoon ilmestyi hitaampia ja suurempia, pavunkokoisia eliöitä, joiden takaosassa värisi siimahäntä.

”Ovatko nuo jätti-isäntiä ja jättiemäntiä?” Dong kysyi.

”Ne eivät ole viruksia ensinkään. Ne ovat bakteereja, jotka ovat yksisoluisia mikro-organismeja.”

”Miksei Viruskehän nimi ole Bakteerikehä?” Ding kysyi.

”Viruskehän nimi voisi olla yhtä hyvin Mikrobikehä, koska täällä on myös alkueläimiä ja arkkeliöitä. Viruskehän nimi on silti *Viruskehä*, koska viruksia on enemmän kuin bakteereita.”

”Kuinka paljon bakteereita on?” Dong kysyi.

”Ihmisessä on miljoona miljardia bakteerisolua, stop.”

”Miljoona miljardia!” minimunkit kauhistuivat.

Taozi

Lohikäärmeenpyrstövene keinahteli aallokossa Keltaisten putousten alapuolella. Se oli halkonut keveästi Huanghen aaltoja, ilman purjeita ja moottoria, mutta nyt sen edessä oli este. Putoukset eivät sallineet edes lohikäärmeenpyrstöveneeseen jatkaa matkaansa, vaan ruoppasivat keltahiekkaista vettä sen eteen ja keikuttivat sitä pyörteissään kuin vähäpätöistä puutikkua. Kaukana Keltaisten putousten yläpuolella joki jatkoi kuluaan salaperäiseen Viiden kylän laaksoon, mutta lohikäärmeenpyrstöveneellä sinne ei päässyt.

Zhou meloi veneen joen törmälle. Hän loikkasi veneestä Miragaurin kanssa, ja he vetivät sen yhdessä maihin. Veneen kokan kohotessa korkeammalle kuin perä, nokkatuhdon alta vierähti esiin kaunis silkkireppu. Zhou kiipesi takaisin veneeseen ja käänteli reppua käsissään. Se oli karminpunainen ja tiivistetty vesitiiviiksi marjakuusen pihkalla. Reppu oli koristeltu jadenvihreillä smaragdeilla, ja sen kantohihnoissa oli läpikuultavia meripihkapampuloita. Repun selkämyksessä oli ristikuvio, jonka jokaiseen neliään kärkeen oli upotettu keisarillinen sinetti. Niissä oli kuvat etelän punaisesta linnusta, lännen valkoisesta tiikeristä,

pohjoisen mustasta kilpikonnasta ja idän sinivihreästä lohikäärmeestä. Ristin keskellä oli viides, monikerroksinen sinetti, jossa oli kuva keltaisesta lohikäärmeestä. Zhou kurkisti reppuun, mutta se oli tyhjä.

”Kummallista, että Lungfutse jätti meille tyhjän repun”, Zhou sanoi Miragaurille. ”Otetaan se silti mukaan. Voimme kantaa siinä Pangun bambupuista karttaa. Ehkäpä Unilung hyväksyy sen unirepukseen, koska sen sineteissä ovat Zhuquen, Baihun, Xuanwun, Qinglongin ja Huanglongin kuvat.”

Zhou pudotti kartan reppuun ja kurkisti hihassaan nukkuva Unilungia, muttei hennonut herättää sitä kesken päiväunien. Hän nosti repun selkäänsä ja kapusi veneestä Miragaurin luo, joka odotti häntä rannalla. Zhou ja Miragaur eivät olleet toisilleen tuttuja, vaikka molemmat tunsivatkin Professorin paremmin kuin hyvin. Heillä oli ollut kovin vähän aikaa tutustua toisiinsa pääeunukin vankina ja vastavirtaan hyppelehtivässä lohikäärmeenpyrstöveneessä, mutta nyt Zhou toivoi saavansa Miragaurista ystävän. Hän katseli sen paksua mustavalkoista turkkia, leijonannettä ja sielukkaita ruskeita silmiä, joissa oli älykäs ja inhimillinen katse.

Olennolla näytti olevan ihmisen käsiterä: ranne, kämmen ja sormet. Palatsissa karjuessaan se oli avannut suunsa, jossa oli valkoiset maitohampaat, mutta sen ääni ja nenä eivät kuuluneet ihmislapselle, vaan leijonalle. Pojan uudella ystävällä oli päässään karitsankarvainen lakki, jalassaan huopatöppöset, ja se möngersi kömpelösti kuin karhun pentu. Se oli siis lapsipentu, osittain ihminen ja osittain eläin – mutta paljon enemmänkin, koska sillä oli kauniit tryffelmäiset silmät. Sillä oli pehmeä pentuturkki, jota teki mieli